

Arrest

nr. 322 401 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2024.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 15 december 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1 en NPO, p. 7). Verzoekende partij ontving een maand later ook haar verblijfsdocumenten (NPO, p. 7).

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen blijkt dat zij kampt met problemen aan haar hand. Zij had nood aan een behandeling nadat deze ontstoken en gezwollen was na een val en vervolgens niet behandeld werd (NPO, p. 2-3 en 8). Uit de door verzoekende partij neergelegde

medische documenten blijkt inderdaad dat zij een complexe blessure heeft aan haar pols waarvoor zij op 30 augustus 2024 een ingreep onderging. Hierbij werd de eerste rij handwortelbeentjes verwijderd als gevolg van de ziekte van Kienbock. De ernst van deze blessure en de daaropvolgende ingreep wordt niet ontkend, echter toont verzoekende partij niet in concreto aan dat dit belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Verzoekende partij onderging ondertussen namelijk een operatie en kreeg verschillende kinesitherapie sessies voorgeschreven (stuk 2 bij het verzoekschrift). Er kan, op basis van de medische documenten die zij voorlegt, niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid vastgesteld worden in hoofde van verzoekende partij. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar in Bulgarije ook meegedeeld werd dat zij fysiotherapie nodig had (NPO, p. 3 en 8). Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie voor van een twintigjarige Syrische man. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 15 december 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1 en NPO, p. 7). Verzoekende partij ontving een maand later ook haar verblijfsdocumenten (NPO, p. 7). Uit haar verklaringen en de beschikbare landeninformatie blijkt dat haar verblijfsdocumenten minstens geldig zijn tot en met 14 december 2026. Dit is in overeenstemming met de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110). Het feit dat zij haar verblijfsvergunning verscheurde en op heden aldus niet in het bezit is van haar Bulgaarse verblijfstitel doet hieraan een afbreuk (NPO, p. 6). Niets wijst erop dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij verkreeg. Verzoekende partij kan aldus in het verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar informatie die stelt dat er zich problemen kunnen voordoen bij het hernieuwen van een verblijfstitel aangezien zij enkel een duplicaat dient aan te vragen van een nog geldige verblijfstitel. Zij is in het bezit geweest van een geldige verblijfstitel en valt aldus niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Zij verklaart dat België vanaf het begin haar doel was (NPO, p. 8). Verder blijkt ook uit haar verklaringen dat zij meteen na het verkrijgen van haar verblijfsdocumenten uit Bulgarije vertrokken is, dit is ongeveer een maand na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (NPO, p. 3). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij weinig ernstige pogingen ondernomen heeft om haar leven in Bulgarije uit te bouwen. Zij verbleef eerst in een kamp en vervolgens in een jongerenhostel, nadat zij haar beschermingsstatus ontvangen had (NPO, p. 7). Zij zocht geen andere huisvesting omdat zij wist dat ze zou vertrekken (NPO, p. 8-9). Zij verklaart dat zij in Bulgarije geen hulp verkreeg zoals bijvoorbeeld bij het leren van de taal en dat er geen organisaties waren om haar te begeleiden zoals hier in België (NPO, p. 7). Echter stelt zij ook dat zij geen persoonlijke problemen kende en verwijst zij vooral naar de problemen die zij destijds had aan haar hand aangezien zij deze amper kon gebruiken. Volgens verzoekende partij kreeg zij in Bulgarije geen verzorging voor haar hand en weigerden ze om haar te helpen. Echter betreft dit een moment waarop verzoekende partij zich als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije bevond, dus vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend. Deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van

internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Verzoekende partij verklaart bovendien dat het “nutteloos” was om na het verkrijgen van haar beschermingsstatus stappen te ondernemen om medische verzorging te krijgen aangezien zij hiervoor een ziekteverzekering nodig had. Ze verklaart dat dit te duur zou zijn, maar blijkt niet te weten hoeveel dit kost (NPO, p. 8). Ook wat betreft haar stelling dat er geen mogelijkheid was om naar school te gaan of de taal te leren, toont zij niet in concreto aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om taallessen te nemen. Zij stelt louter dat het onmogelijk was om te werken en te studeren tegelijk, maar hieruit kan niet blijken dat zij stappen ondernomen heeft om taallessen of ander onderwijs te volgen. Zij toont op basis van het bovenstaande niet concreet aan dat zij niet in staat was om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Het loutere feit dat er in Bulgarije sprake is van racisme, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting,

Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“Vzp stelt dat uit haar AN moet blijken dat ze wel problemen had met de oude wonde aan haar hand/pols (na een bombardement in 2019 waarbij ze haar vader verloor). Aangekomen in aug. '23 in Bulgarije kon ze er niet rekenen op medische verzorging. Het toedienen van een paracetamol is niet gelijk te stellen aan een behandeling, zeer problematisch in Bulgarije. Ze heeft er complicaties bij ontwikkeld, maar dank zij een operatie hier is er verbetering opgetreden in haar linker pols, maar blijft slechts 30% gebruik over, een permanent gegeven. Ze heeft de arbeidsongeschiktheid omwille van die pols bijgebracht, dit zal haar blijvend hinderen bij zoektocht naar werk, wat quasi zeker tot uitsluiting zal leiden gezien ze bij gebrek aan taalkennis aangewezen blijft op handenarbeid. Deze medische situatie van medische kwetsbaarheid geeft aanleiding tot een groot risico op ernstige deprivatie.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

5.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Bulgarije niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. “zero integration policy”, is onvoldoende om die drempel te halen.

Het betoog ter terechtzitting, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Bulgarije genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van haar individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.2. In voormelde beschikking wordt aldus met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoont dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

De verzoekende partij gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in punt 4 van de beschikking met betrekking tot haar persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Bulgarije concreet wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat zij voormeld vermoeden niet weerlegt.

5.3. De verzoekende partij voegt een aanvullende nota toe aan het administratief dossier op 30 januari 2025. Hierin wordt gesteld dat de verzoekende partij een beperkte mobiliteit heeft van haar linkerpols. Deze is beperkt tot een bereik van 30/0/30° flexie-intensie. Deze beperkte mobiliteit is permanent. De verzoekende partij heeft ook nog steeds pijn aan haar pols als het koud is. Er worden geen sensorische of mobiliteitsstoornissen waargenomen in haar vingers en ze zal moeten blijven trainen om haar vingers te versterken.

Hoewel de verzoekende partij verschillende medische documenten neerlegt en stelt te kampen met fysieke klachten, wordt in de hierboven gestelde beschikking gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije. Noch uit de bijgebrachte medische documenten en de aanvullende nota noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar medische aandoening, namelijk dat de beperkte mobiliteit in haar linkerpols, belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Bulgarije zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Uit deze documenten gevoegd aan de aanvullende nota kan niet blijken dat zij slechts 30 procent van haar pols kan gebruiken. Er kan ook niet uit blijken dat zij omwille van de problemen van haar pols arbeidsongeschikt is noch kan hieruit blijken dat ze geen handarbeid kan verrichten. Haar betoog ter terechtzitting vindt dus geen steun in het administratief dossier. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

Ze kan ook niet worden gevolgd wanneer ze tijdens de terechtzitting stelt geen verzorging te hebben gekregen of hier geen toegang toe te hebben in Bulgarije. In de beschikking wordt gesteld dat wanneer de verzoekende partij medische zorgen geweigerd werd, ze nog geen beschermingsstatus had in Bulgarije waardoor deze situatie niet representatief is voor haar situatie vandaag als begunstigde van internationale bescherming. De beschikking stelt verder vast dat de verzoekende partij na de toekenning van een internationale beschermingsstatus in Bulgarije geen stappen heeft genomen om daar medische verzorging te vinden. Zo verklaart ze wel dat het zinloos was om medische verzorging te krijgen omdat ze geen ziekteverzekering had omdat dit te duur is. Ze verklaart echter niet te weten hoe duur dit is. Hieruit blijkt niet

dat ze de nodige stappen heeft genomen om medische verzorging in Bulgarije te vinden, laat staan dat ze er geen toegang toe had in Bulgarije. Volgens haar verklaringen werd haar in Bulgarije gezegd dat ze fysiotherapie voor haar hand moest volgen (NPO, p. 3 en 8). Hieruit blijkt dat ze wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Bulgarije. De verzoekende partij toont niet aan dat ze bij een terugkeer naar Bulgarije geen toegang zou hebben tot medische verzorging waardoor ze bij een terugkeer naar Bulgarije in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Bulgarije een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Bulgaarse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 9 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS